

Magická přitažlivost bílých čar

Ostravské Divadlo Petra Bezruče otevřelo novou sezonu českou premiérou hry Anny Zieglerové **Poslední zápas** příznivou shodou okolností přesně v den, kdy svou oslňující sportovní kariéru uzavřel tenisový titán Roger Federer, a jen nedlouho poté, co své sbohem vyslovila i královna bílých tenisek Serena Williams. Režisér Jiří Pokorný se tak po úspěchu Venuše v kožichu k Bezručům vrátil dalším komorním srdcerváčem, přičemž první body si inscenace připsala již za aktuálnost vstupní situace i dramaturgickou odvahu sahat zcela mimo obvyklé jistoty.

Tenisoví rivalové: zleva Tim Ondřeje Bretta a Sergej Tomáše Čapka FOTO MARTIN ŠPELDA

Fiktivní semifinálový duel amerického veterána Tima a ruské nastupující hvězdy Sergeje na US Open nápadně připomíná osudový souboj Balboa–Drago ze čtvrtého dílu boxerské ságy Rocky. Zatímco z hlediska formálního se autorka lehce opírá o postdramatické tendence a vyvolává tak dojem přístupnější varianty Jelinek, Schimmelpfenniga či Loher, srdce příběhu tepe v důvěrně známém rytmu.

Znalost tenisových pravidel netřeba, sportovní tematika se zde stává univerzálně funkční metaforou lidského života, již důsledně zdůrazňuje i výprava Jána Tereby. Celek scény zdařile evokuje prostředí centrálního kurtu, v jednotlivých fragmentech pregnantně akcentuje osobní linie hrdinů a účinně rytmizuje četné přesuny v čase. Kostýmy si pak účinně pohrávají s diváckým očekáváním. Zatímco róby ženských postav rámcově naplňují vžitou představu o vhodném oděni grandslamových hostek, v případě ústředních gerojů se ke slovu dostává efektní černo-bílý kvartet kalhoty–sako–vesta–polotriko, jenž může být stejně oblekem jubilanta, ženicha i umrlce. Do světa rivality, potu a krve pak diváky neustále vracejí variabilně používané bílé ručníky coby jediná výslovně sportovní proprieta.

Navzdory názvu je *Poslední zápas* vynikající příležitostí pro přátelskou exhibici čtyř excelentních aktérů. U Bezručů se domácí herecké stálice poprvé pracovně setkaly s novými spoluhráči. Postava s koncem kariéry koketujícího Tima se stala ideální příležitostí pro Ondřeje Bretta. Zúročil v ní své jedinečné charisma, jehož by si už konečně mohla výrazněji všimnout televize i

film, a navíc výtečně odpozoroval a v dominantní rys svého charakteru precizně přetavil divácky atraktivní kombinaci únavy a euforie, tak typickou pro sportovce na hraně zenitu. Brett se stává jedním z tahounů souboru a je fascinující jeho cestu sledovat.

Timův rival Sergej v podání čerstvé posily souboru Tomáše Čapka za vzhledem chovance klášterního ústavu pro nezvedené spratky dovedně ukrývá citlivou lidskou osobnost. Herec nadto nekompromisně prokazuje svou komplexní pohybovou vybavenost. Podobná tělesná konstituce obou aktérů navíc posiluje dojem zrcadlového odrazu ve smyslu rčení „to, co jsme teď my, budete i vy“. Dokonalá souhra jako element násobící krásu. Doporučuji k inspiraci nejen studentům divadelních škol.

I v případě Posledního zápasu ovšem platí, že za vším nutno hledat ženu. Barboru Křupkovou sice nervozita v úvodu premiérového večera dohnala k decentnímu přehrávání, rychle však nabyla jistoty a její Mallory se stala příkladnou hereckou studií partnerské opory, vykoupené osobní obětí i řadou traumat.

Impozantní Alexandra Palatínusová pak ve svém strhujícím bezručovském debutu načrtla postavu Galiny v ostrých rysech, ale bez zbytečného patosu a karikování jako nemilosrdnou správkyni úspěchu, v níž se nejedna z diváček jistě pozná. Tato žena je živoucím dopingem předčasně osiřelého Tima i zbraní hromadného ničení. Ach!

Bezručí rozehráli sezonu tak, jak se má. Suverénně, sebevědomě, s láskou. Jen tak dál.

Divadlo Petra Bezruče, Ostrava – Anna Ziegler: Poslední zápas. Překlad Jitka Sloupová, režie Jiří Pokorný, dramaturgie Anna Smrčková, scéna a kostýmy Ján Tereba, Hudba Michal Novinski. Premiéra 23. září 2022.

Autor: Petr KlariN Klár

Publikováno: 31. října 2022, www.divadelni-noviny.cz